

In ob strani je stal
gospod temè
in se od smeha stresal

Satiros — Satan . . .

»O mati, mati,
ki si kači glavo strla,
ni li, ni li kača umrla,
o mati, o mati?«

*

In je videl ženo.

Sredi polja je stala,
in v goli roci je meč držala,
v goli roci do belih ramen,
od krvi prelite, žareči ko plamen,

Judit! —

Žena — heroj
odgovori, stoj!
Je li kazen ljubezen,
je li blagoslov,
je li peklo, je li raj? —
V globine neizmerne
človeštvo krvavi
za greh.
Kdaj bo konec dni?
Kdaj se napolni jezero,
čas dopolni mero
in satan pozabi posmeh?

*

In je videl ženo
pod križem.
Roke je bila pognala v zrak,
njena bol je prevpila srd in mrak:
»Ne umri!«

In je padla žena vznak
in na njene oči
so kapljale s križa srage krvi.

Magdalena!

*

In je videl:
Sredi pustinje
tisočletja
snivajoče,
vprašujoče
sfinge temno oko
se je hipoma vpokojilo.
V dalji je levje rjojenje vtonilo.
Mati je dete podojila,
trudno glavo naslonila.
In zvezde so ko na dlani žarele,
in trepetale, ko da bi pele . . .

Tedaj se je oko
sfingi mračni odprlo
in videlo skozi veke in temò,
in Tajnosti Tajnost dozrlo . . .

*

In je planil bolni iz sanj
in vržel proti Madoni roke:
»Kdo tajiti te sme?«
Mati — Bolest — Ljubav!

MLADENIČU NA POT V ŽIVLJENJE.

Zložil Andrej Kalan.

V snu zlatem zaželel sem od očeta
ljubezni trezne, vse odpuščajoče,
od matere ljubezni božajoče,
kristalno-čiste, nežne od dekleta,

od drugov v vzorov carstvo si poleta,
da romarju ti iz očetne koč
v svet zadnje bi sporočil želje vroče
poln zlatih nad ob tebi, poln trepeta:

Kot mati bi pokrižal te, objel,
kot dekle brez besed si obraz zastrnil,
kot oče: Bodí mož! bi ti velel,

življenja zastor pred teboj razgrnil,
kot drug s teboj bi rad med svet hitel,
da ti iz borb bi mi junak se vrnil . . .

